

Paula Sabolová Jelínková

Čertík Trapko

Ilustroval
Drahomír Trstán

Čertík Trapko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Paula Sabolová Jelínková
Čertík Trapko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

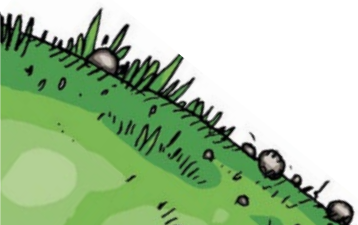

Paula Sabolová Jelínková

Čertík Trapko

Ilustroval
Drahomír Tršťan

ALBATROS

Ako sa čertík Trapko učil gazdovať

Verte-neverte, ale v jednej dedine žila taká vychýrená gazdiná, že ju nikto nemohol v ničom predbehnúť. Ešte aj v samom pekle sa o nej dopyčuli. Čertova mať v tej chvíli za gazdinou vystrojila svoje najmladšie čertíča, prváčika Trapka. „Bež! Priuč sa gazdovstvu, na učenie v škole nie si súci.“ Trapko si podskočil a od radosti sa mu zablýskali oči.

Naozaj pôjde hore – nad zem? To znamená, že nemusí dennodenne chodiť do čertovskej školy? Omieľať a opakovať *ADECEBU*? Joj, ako tú škaredú, protivnú *ADECEBU* nemal rád! Najradšej by z nej povyšklbával niektoré písmená. Hneď by ich aj zhltol. Napríklad *R*. Rozmliaždil by ho kopýtkom. Ale už je tomu koniec, už nebude študovať, ale gazdovať.

Namiesto jedla mu mama zabalila – a rovno do hlavy – niekoľko zákazov. A za ľavé ucho mu prišla horúce želiezko, nech mu našepká, keby si s dačím nevedel rady. Stačí sa želiezka dotknúť, ale nesmie sa to preháňať. „Rozumel si?“ Keď odvrkoval rýchlym *doble, doble* a zapchával si dľaňami uši, založila mu ruky za chrbát a chytila ho za bradu. „Nesmieš nikomu pomáhať, každému musíš škodiť a všetko mariť, nesmieš prezrádzať pekelné tajomstvá a daj si pozor, aby ťa ľudia nenalákali na

cukríky. A keby došlo k najhoršiemu, tak nezabudni, že v lese máme príbuzných z tretieho kolena. Vždy sa na nich môžeš spoľahnúť, pomôžu ti.“

Trapko sa nedočkavo a bez veľkého lúčenia či cmukania na líčka pustil na cestu.

Po vrchu zeme išiel pomaly, z nohy na nohu, ako sa hovorí: dvojkou. Keď sa unaví, pôjde štvorkou – pomôže si rukami. No môže si aj *zakotrmelcovať* alebo si nohy vyložiť na plecيا. Bolo mu sveta žiť, lebo nad zemou bolo všetko inakšie a pekné. Nebo modré, slnko žlté, tráva zelená, vzduch voňavý. Akurát ho škreklo, ba aj potichu zahrešil *doparoma*, že nevie, kde sú tí ľudia s tými cukríkmi! Jeden alebo dva cukríky by si vzal a mať o tom nemusí vedieť. Ibaže široko-ďaleko nebolo nijakých cukrikárov.

Ku gazdinej prišiel, keď práve čosi siala. Bojazlivo ju postrašil: „Bu-bu-bu, bu-bu-bu... Ja som čert Trapko, gazdiná, mala by si sa báť!“

„Ešte to tak,“ vysmiala ho gazdiná. No predsa si ho dobre poobzerala, či má všetko, čo čerti majú mať: rožky, chvost, srsť, kopýtko. Všetko na chlp sedelo, ba ani pekelný smradík sa z Trapka počas cesty nevyvetral.

Trapko sa na gazdinú chvíľu trápne pozeral. Nechápal, čo robí, prečo tak rozhadzuje rukou. Keď sa trochu osmelil, zvedavo sa jej opýtal:

„Ako sa volá to, čo práve teraz robíš?“

„Sejem mak.“

„Načo ti je mak?“

„Na koláče, na buchty a slíže – a mak je aj liečivý.“

„A načo ešte?“

„Posypem ním kliešte, ty trúba!“

Trapkom z tej nadávky – že *trúba* – až heglo, dokonca sa mu zatriasli kolená. Veď v čertovskej škole je *trúba* tá *najnajhoršia* známka! Trapko začal okolo seba plúť žeravé sliny a zlostne vykrikoval: „Teraz si ma strašne urazila, musíš sa so mnou o mak podeliť!“

„Nedbám,“ hodila plecom gazdiná. „Len mi musíš hneď teraz povedať, čo budeš chcieť, až mak dozreje. Vrch či spodok?“

„Samozrejme, že chcem spodok,“ múdрил sa Trapko.

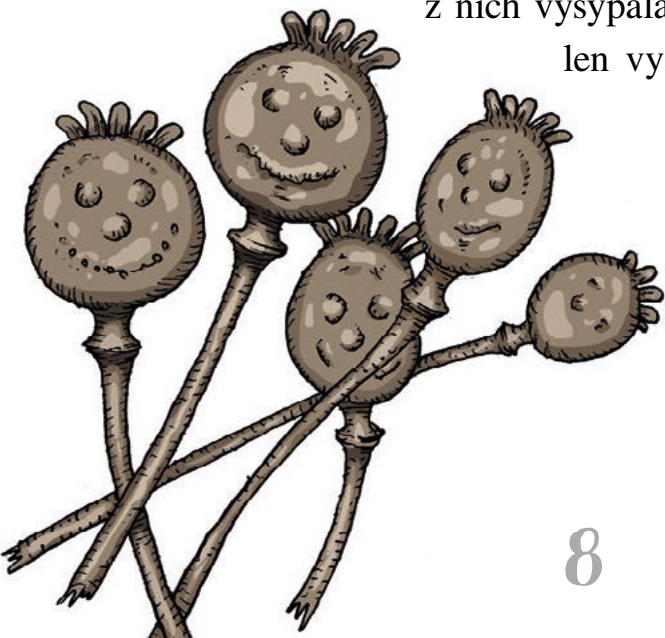
„Dobre,“ súhlasila gazdiná. „Tak sa tu potom zastav, keď mak dozreje.“

Trapkovi sa už nechcelo priúčať gazdovstvu, gazdovanie bolo nudné. Nijaká zábava. Kým sa gazdiná zobzerala, zmizol z makového poľa ako gáfor.

Gazdiná sa o mak príkladne starala. Len čo zo zeme vyšli prvé lístky, mak vyplela, okopala a poprosila dážď, aby ho polial. Mak rástol ako z vody. Onedlho sa gazdinej odvdáčil hodvábnym bielym, ružovým a fialkovastým kvetom. A aj makovou vôňou, ktorá vychádzala z lupeňov a blizny. Včielky sa išli ulietať, také boli očarené krásou a vôňou, len škoda, že z makových kvetov nerobia med. Kvety postupne vädli a opadávali, ale z ich stredov sa vykluli drobné zelené bobuľky – tobolky. Na každej zelenej tobolke vyrástla pyšná kráľovská korunka. Keď tobolky dozreli, začali sa z nich ozývať makové zrnká: „Haló! Počujete? Sme hotové, šuchoeme a hrkoceme ako bábätkovské hrkálky! Poďte po nás, nech sa páči. Dovidenia na koláči! Kto sa občas makom hostí, vyrastú mu mocné kosti.“

Nuž dobre teda, keď už samy volajú! Gazdiná prišla suché tobolky poolamovať. Pyšné korunky nakrojila a do misiek z nich vysypala mak. V záhrade nechala len vysoko sa vypínajúce suché byle pre čertíka Trapka.

Aj Trapko medzitým na svojej dobrodružnej ceste odnikadiaľ nikam podrástol, ale najmä zdrsnel, zdivel, a keď sa objavil, zasmradil celé makové pole.

„Doparoma! Kde je môj mak?“ rozkričal sa, a to tak strašne, akoby už bol dospelý čert a mohol si na každého dovoľovať. „Chcem svoj mak! Kde je?“

„Veď ho vidíš! Dostal si spodok, ako si chcel.“

„Bu-bu-bu! Ak ma ešte raz podvedieš, tak ťa vezmem do pekla a tam ťa usmažím na horúcom oleji. Čakaj ma na budúcu jar! Už ma neoklameš, ja prídem!!!“

„Len príď!“ zasmiala sa gazdiná.

Trapkov

trápny návrat k čertovej materi

Celé peklo sa otriasalo hurónskym smiechom, keď Trapko dokvitol domov s dlhým nosom, že nezgazdoval ani zrnko maku.

„Hi-hi, he-he! Mal si pýtať vrch! Vždy si pýtaj vrch!“ radili mu čerti s rehotom. Mať naňho gánila a zaháňala sa všetkým, čo bolo práve poruke. „Zimu preklačíš v kúte a doučíš sa abecedu: ix, ypsilon, zet! Na jar opäť pôjdeš k chýrečnej gazdinej. Odtiaľ sa môžeš vrátiť už len s výučným listom. Gazdiná ho musí podpísať. Cez komínovú dieru jej posielam odkaz, aby ťa v predstihu, kým sa triedy nezaplňia múdrejšími, dala zapísať do tej istej školy, kde sa sama vyučila. Hlavne, aby na teba dohliadla, nech nebeháš poza školu. Tentoraz ti odpúšťam, Trapko, raz sa môže pomýliť aj čert!“

Trapko sa celú zimu v kúte chvel a od kľáčania ho boleli kolená. Učil sa posledné písmená z *ADECEBY: TEZ, NOLISPY, XI*. Bolo to strašne ťažké. Túžobne čakal jar a najviac sa tešil, ako bude behať poza školu. Raz poza školu tam, raz poza školu späť – a gazdiná ho bude naháňať a zadychčaná chváliť pred susedom: *Ten môj učeň Trapko behá ako sto čertov.*

Konečne prišla vytúžená jar.

„Tu som!“ volal už od brány Trapko. „Tu som, gazdiná, netreba ma v pekle hľadať!“ prihovoricel sa gazdinej slušne a príveticivo, keď zbadal, ako zas čosi sadí do záhradky.

„Čo seješ teraz, gazdiná?“

„Mrkvu.“

„Načo ti je mrkva?“

„Na jedenie. Je veľmi zdravá. Čistí zrak, črevá, je z nej dobrý džús a o chutnej polievke ani nehovorím.“

„A načo ešte?“

„Na hrdzavé kliešte, ty trúba!“

Trapko od zdesenia až zhíkol: „Hííí... Zasa si ma strašne urazila! Preto mi musíš z tej mrkvy polovicu dať!“ Zanovito dupotal kopýtkami, až sa spod nich iskrilo.

„Pravdaže ti z nej dám. Len mi musíš hneď povedať, či budeš chcieť z mrkvy spodok alebo vrch, až vyrastie.“

„Vrch!“ vykrikol Trapko. „Už sa od teba nikdy nenechám oklamať!“

„Stane sa tak, ako si želáš. Ale teraz už choď kadeľahšie a nezdržiavaj ma od roboty.“

„Ako?“ opýtal sa prekvapený Trapko. Žeby to znamenalo, že gazdiná ešte nedostala cez komín poštu od čertovej matere? „Naozaj môžem odísť? Aj bez výučného listu?“

„Id' si, strať sa!“

„Ale ako to bude s tou mrkvou? Naozaj mi z nej dáš vrch?“

„Určite!“ zasmiala sa gazdiná.

Gazdiná sa o mrkvu príkladne starala. Okopala ju, preriedila, aby každá mala dostatok miesta, a denne ju polievala. Onedlho si už zo záhona vytrhla mladú mrkvičku a koštovala, či je šťavnatá a sladká. I preto sa jej tak zázračne napravil zrak. Už zďaleka videla, ako sa k nej hrnie čertík Trapko. Tak sa ponáhľal, že ledva stihla nachystať vrecia na zelenú vňať. Teda na vrch z mrkvy – ako si Trapko želal.

A Trapko bol veľmi spokojný. Zelenej vňate si chamtivo nabral toľko, že ju ani nevládal uniesť. Keď dočista ukonaný, spotený a smädný privliekol vrecia do pekla, opäť ho čakal len čertovský hurónsky smiech: „Hi-hi-hi, cha-cha-cha, he-he-he, mal si pýtať len spodok, rýchle sa vráť ku gazdinej a pýtaj si spodok!“

Tentoraz mal Trapko veľké šťastie, že čertova mať nebola doma. Tancovala na svadbe. V susedstve sa práve ženili všetci čerti. A tak mohol Trapko pred materiným hnevom a trestom nenápadne ubziknúť spať nad zem, vrátiť sa k chýrečnej gazdinej a hľadať školu, kde sa tak dobre vyučila.

Ako Trapko našiel školu

Od toľkého chodenia a hľadania gazdininej školy Trapka rozboleli nohy. Práve pri akejsi škole zakopol o schodík a ľapol na zadok. V tej chvíli mu za chrbtom zazvonil zvonec. „Jaj, ako som sa zľakol! Čo tu strašíš?“ oboril sa Trapko na zvonec. Cingiling sa zaškľabil. Veď čo iné vedia školské zvonce? Len hlásiť začiatky a konce!

Keď Trapko zistil, že škola je prázdna ako vymetená, a keď sa nechtiac dotkol horúceho železka za ľavým uchom, hneď mu došlo z päty do hlavy, že: ty hlupák, veď nad zemou sú prázdniny. „Juchúúú! Moje nervy, zlaté hodiny, ja mám prázdniny! Až do septembra sa nemusím hlásiť u chýrečnej gazdinej!“

Trapko sa najprv prebehol, prekotal celú školu a potom si vybral jednu z tried. Bola to taká chutná malá trieda! Po oknách sa tmolilo množstvo od slnka zlenivených múch. Bude ich hltáť ako búrské oriešky. Veľmi dobrú triedu si vybral. Takú dobrú, že aj žiakom sa páčila – a to natoľko, že z nej načisto nechceli odísť na prázdniny. Nechali si tu niekoľko zakotúľaných ceruziek, papierikov a naspodku stoličiek ostali nedožitú žuvačky. Vraj, že po prázdninách ich budú mať poruke. Figu! Trapko im nič nenechá, zje ich sám! „Au, au, au...“ Aké sú tvrdé. Skoro si na nich

vylomil zub. No už o chvíľu žuvačka medzi slinami zmäkla. A takú mäkučku si ju prilepil za pravé ucho – aby deťom nič nezostalo. Ochutná teda aj muchy. Musí na nich byť niečo dobré, keď sú za nimi všetky psy ako divé a hlcú ich za letu. Ešte sa aj oblížu. Trapko to skúsi. Jednej tučine z okna odtrhol krídlo: „A teraz leť!“ Ten Trapko je načisto pipi... Ako sa dá letieť s jedným krídlom? Druhé odtrhnuté si dal na jazyk. „Fuj, fuj, fuj!“ Muchy veru hltat nebude. Sú hnusné! Radšej poráta pavúkom nohy. Majú ich osem alebo deväť? Nedajú sa presne porátať. Sú

tenké ako vlasy, krížia sa a pletú, jedny vyzerajú, akoby kľačali, a iné unikajú šialeným

tempom. A vôbec, čo im má

čo rátať nohy! Taká háveď ho ani trochu nebaví.

Nájde si čosi zábavnejšie. O chvíľu bude noc,

a keďže čert nikdy nespí a z Trapka je

aj poriadny kazi-
svet, musí si nájsť

lepšiu zábavku.

Najprv pozapchával papierikmi všetky kľúčové dierky – a bolo ich dosť. Čierne tabule zafarbil nabielo. Minul všetku bielu farbu, ktorou mal školník na druhý deň robiť čiary na ihrisku. A to sa ešte nevie, či sa dá vôbec zohnať čierna krieda na bielu tabuľu. Všetky obrazy porozvešoval hore nohami – šu-šu-šu... aj pána prezidenta... šu-šu-šu. Najväčšiu radosť si však urobil, keď dolámal nohy na stoličke pani učiteľky. Smial sa ako blázon, keď si predstavil, ako pani učiteľka padá, zatiaľ čo nohy jej vylietajú hore. Žiaci asi budú musieť rozbiť svoje prasiatka a za úspory kúpiť novú stoličku.

Potom sa pobral do veľkého kabinetu a až tam sa diali veci!

„Ký čert sem v noci chodí? Nech to fras berie!“ klial školník, keď kontroloval kľúčové dierky, okná a radiátory. „Žeby sem duchovia chodili na doučovanie, lebo zaživa odflákli niektoré hodiny?“

Ten školník je smiešny, keď verí na duchov. Ani malé deti neveria, že duchovia existujú. A z dospelých už vôbec nikto. Pravdaže, okrem rozprávkarov a troch dedinských babičiek.

Dokonalý zmätok nastal, keď sa začiatkom septembra rozpršalo a školník voľky-nevoľky pustil žiakov do kabinetu k počítaču. Počítač ktosi rozobral na šrot a písmená z klávesnice ležali na zemi ako nedojedené halušky. No to ani zďaleka nebolo všetko. Na obrovskom glóbuse, ktorý zaberá štvrt kabinetu, medzi Čile a Argentínou, kde predtým ležala Ohňová zem, zostala len veľká diera. Školník okamžite volal policajtov. „Hlásim násilné vniknutie...“

Policajti boli rýchli ako blesk, hoci prišli až z druhej dediny. Hneď snímali odtlačky prstov hlava-nehlava. Aj trom babkám, ktoré toho vedeli dosť o duchoch. No nech sa policajti akokoľvek usilovali, aj tak nikoho neusvedčili. Ale! Tri urazené babky, ktorým policajti začiernili prsty, školníkovi ako svojmu človeku odkázali: „Ničiteľ nebol z ľudskej rasy. Bol to zloduch! Všetky dvere, okná, dokonca aj diery, ktoré vedú do budovy školy, treba pozapchávať cesnakom. A triedy ešte aj vydymiť jánskymi bylinami a vykropiť svätenou vodou, ktorá sa svätí v kostoloch na sviatok Troch kráľov.“

Trapko všetko počul. Po celý čas sa ukrýval v glóbuse a celý roztrasený tam čušal ako voš pod chrastou. Keď všetci pátrači odišli, vykotúlal sa z glóbusu, konkrétne z Ohňovej zeme. Chcel sa odtiaľ čertovej materi pochváliť, že našiel školu, ktorá sa volá *ALOKŠ*, a zajtra sa už nasťahuje k chýrečnej gazdinej.